Pisarakirje

Elokuu 2010

Käännös 180 astetta

Ikinä en unohda miten erään venäläisen nuoriso-vankilan kasvatusjohtaja kymmenisen vuotta sitten seisoi kanssamme lavalla ja huusi satapäiselle poika-joukolle: ”Te huligaanit! Nyt nämä ihmiset ovat tulleet Suomesta saakka opettamaan teille tapoja!!!” …siitä sitten tilaisuutta pitämään…

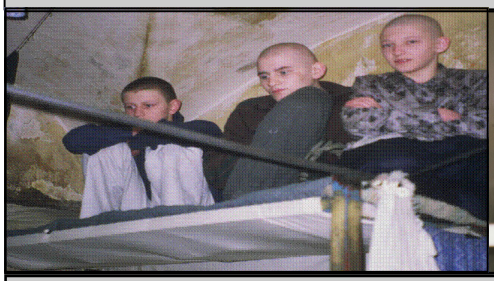
Pisaran ryhmä kuuli heinäkuussa UINin johtajalta Moskovan johdon välittämät terveiset: ”Skandinaaveihin on pidettävä yllä suhteita. He tekevät hyvää työtä.” - Ja mitä se on? Kesällä Suomessa mökillämme vierailleen Vitalin jututtaminen valaisi asiaa.

Jo huhtikuun Pisaratiedotteessa Vitali kertoi nuoren karismaattisen seurakuntansa aloittamasta vankila-työstä. Tai oikeastaan seurakunta ei sitä tee vaan seurakunnan perustama yhdistys, joka toimii raamatullisten arvojen pohjalta. Tämä kuulostaa varmaan hiustenhalkomiselta, mutta sitä se ei ole. He saavat käydä vankilassa nimenomaan yhdistyksenä – eivät seurakuntana! Työ kulkee nimellä ”päihdetyö” ja se tähtää muutokseen ja elämänhallintaan. Vankilan johto on selvästi ilmaissut tyytyväisyytensä. Lyhytkin vankilatuomio on käytännössä rikollisuuden korkeakoulu. Toisaalta ei missään muualla ole niin paljon aikaa, aikaa ja aikaa pohtia, miten tähän on tultu ja olisiko vaihtoehtoja. Parannusta tarkoittava sana merkitsee täydellistä suunnanmuutosta – 180 astetta, sanoo Vitali. Hän luettelee arvoja kuten raittius, rehellisyys, työ, perhe, vastuu lapsista ja nuorista. Nämä ovat kaikki Raamatun mukaisia ja ne seuraavat siitä kun elämä saa uudet ohjaimet. Tervetuloa mukaan suomalaiset ja skandinaavit, jos tuloksena on muutos huikeisiin rikoksenuusinta-tilastoihin. Välineenä käytetään parannuksentekoa ja rukousta, perinteisiä kristillisiä menetelmiä. Loppujen lopuksi kyseessä siis on vankilaevankeliointi, vaikka he eivät saa käyttää sitä nimitystä.

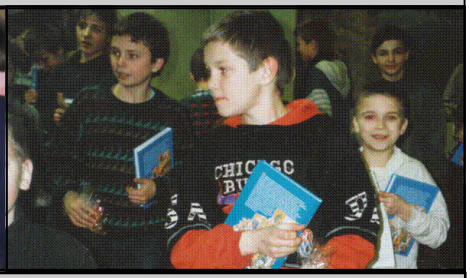
Me haluaisimme varmaan kirjata äskeisen keskeisten asioiden listan alkupäähän sovituksen, pelastuksen ja taivastien. Vankilaviranomaisten näkökulma on toinen. Ovet avautuvat meille siksi, että työmme tuottaa heille tärkeitä tuloksia. Pääasia, että aukeavat. Paavalia lainatakseni: ”…mitäpä tuosta, kunhan Kristusta vain tavalla tai toisella julistetaan…” Siispä eteenpäin!

1.Tim 1:8-10

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus ”Käännös 180 astetta”
Eeva Halme ..... sivu 1

Pisarakasvo
Ritva Rönnqvist..... sivu 2

Pisara elävää vettä
”Antakaa itsenne”
Pekka Vauromaa..... sivu 3

Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 3

Matkaraportit:
Vihdin ryhmä
Pietari 11. - 13.6.
Raili Ketola ..... sivu 4

Vihdin ryhmä
Pietari 10. - 12.7.
Terttu Huttunen ..... sivu 5

Espoon – Kouvolan ryhmä
Kirvu ja Pietari 30.7. - 1.8.
Pekka Vauromaa ..... sivu 6

Popovkan narkomaanikoti
Aira Ylänne ..... sivu 7

Pisarakasvo Ritva

Ritva Rönnqvist o.s. Pyrhönen

Pisaran perustajajäsen ja hallituksen jäsen, 76-vuotias eläkeläinen Nummelasta.
Ammatiltaan lastenhoitaja, kolmen pojan äiti ja usean lapsenlapsen mummi.

Uskova täti ohjasi seurakunnan yhteyteen

Ritva varhaislapsuus kului Viipurin maalaiskunnassa Ihantalassa. Jo ennen ensimmäistä evakkomatkaa v. 1939 Ritva oli jäänyt äidistään orvoksi, mutta suku huolehti jäsenistään yhteistoimin. Sotien jälkeen heiveröinen Ritva kävi koulua useilla eri paikkakunnilla. ”Varaäidiksi” tuli lopulta Piikkiössä asuva täti, joka toimi seurakuntansa lähetysjohtajana. Radion aamuhartauden myötä herättiin eikä levolle menty ilman iltarukousta. Myöhemminkin löytyi aina uskovien joukko. Tampereella asuessaan Ritva kävi legendaarisen Simo Talvitien seurakuntanuorissa ja Lastenlinnassa opiskellessaan Töölön seurakunnan Mustasaaressa.

Veri veti Karjalaan

Heti kun ns. kotiseutumatkailu kävi mahdolliseksi, Ritva hyppäsi kyytiin. Avustustavaraa kuljetettiin joka reissulla Viipurin kirkkoon ja Diakonissalaitoksen ylläpitämään katulapsikeskus Dikoniin. Tasan 20 vuotta sitten aloitettiin Monrepon kunnostus. Sen yhteydessä Ritva piti yllä terveydenhoitopalvelua niin suomalaisille kuin venäläisille työntekijöille. Suomesta sairaalat lahjoittivat huomattavia määriä sairaanhoitovälineitä ja ylimääräiset lahjoitettiin Viipurin lastensairaalaan. Ritva sai myös kummitytön, jonka toimitti useaan kertaan lääkärinhoitoon Suomeen. Nyt hän on nuori rouva ja työskentelee Antrean sairaalassa.

Pisaran tavaraharavaksi

Vuoden 1997 paikkeilla Vihdin paikallislehdessä oli juttu ”Päästä poika ulos”, jossa vedottiin Lebedevan poikavankilan asukkien puolesta. Päivittäiseen ulkoilutuokioon pääsivät vain ne, joilla oli kengät. Tässä toimittiin vahvemman oikeudella, eikä vuorottelua tunnettu. Ritva tarttui heti toimeen ja ensimmäinen kosketus tulevaan Pisaraan tapahtui Karprintin parkkipaikalla, jossa suuri kenkäsaalis siirtyi Eevan autoon. Näin Ritva toimi ylihankkijanamme jo alkutaipaleelta saakka ja varasi kodistaan huoneen keräystä varten. Tavattoman arvokkaita olivat lukuisat sairaalavälinelaatikot, joista riitti viemisiä monille vankilakäynneille.

Usean vuoden ajan Ritva myös hoiti Pisarakirjeen postituksen, hankki laitosten vanhentuneita kuoria, organisoi lapsenlapsensa liimaamaan osoitelappuja ja postimerkkejä sekä kuljetti nyrkkipostissa kaikki Nummelan alueen kirjeet kustannusten säästämiseksi. Hallituksen kokouksissa olemme saaneet kokeneelta venäjänkävijältä monia arvokkaita neuvoja.

Ritva tiivistää:

”Minussa on aina asunut kaipaus niille seuduille, jossa ovat suvun ja vanhempien hautamuistomerkit. Tuntuu myös siltä, että sinne suuntautuva apu menee ikään kuin kotiin päin. Siinä vaiheessa kun en enää itse jaksanut sitä kuljettaa, löytyi omalta asuinpaikkakunnalta Pisara, jonka kautta voin edelleen toimia.”

- Haastattelija: Eeva Halme -

Pisara elävää vettä

Antakaa itsenne

Jumalan armahtavaan laupeuten vedoten kehotan teitä, veljet: Antakaa koko elämänne pyhäksi ja eläväksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Näin te palvelette Jumalaa järjellisellä tavalla. Room 12:1

Paavali kehottaa meitä antamaan elämämme Jumalalle, siis sen elämän, jonka itse olemme saaneet lahjaksi Jumalalta. Emme ole saaneeet Jumalalta lahjaksi pelkästään elämäämme, vaan olemme saaneet lahjaksi kaiken sen mitä elämässämme tarvitsemme ja sen mitä tarvitsemme elääksemme.

J**umala sanoi vielä: ”Minä annan teille kaikki siementä tekevät kasvit, joita maanpäällä on, ja kaikki puut, joissa on siementä kantavat hedelmät. Olkoon ne teidän ravintonanne.” 1Moos1:29**
Jumala on siis luonut kaiken meitä ympäröivän. Kun heräämme aamulla meille yleensä tulee jano ja nälkä. Kun avaamme hanan ja laskemme vettä lasiin, harvoin tulemme ajatelleeksi, että Jumala on antanut meille veden janoamme varten. Jumala on antanut meille kasvit ja eläimet. Kaiken maan päällä olevan ja merten syvyyksissä uivat, Jumala on meille antanut. Ja tämä elämäkö meidän nyt sitten tulisi antaa Jumalalle? Kyllähän tämä itsellekin kelpaisi, varsinkin kun Jumala on valmistanut meille pelastuksen poikansa Jeesuksen Kristuksen ristin kuoleman kautta. Eikö riittäisi että suhtautuisimme myönteisesti seurakuntiin ja muihin uskoviin, antaisimme keräyksiin hieman rahaa ja kirkossa ollessa laittaisimme kolehtirahat, myisimme ehkä joululehteä ja keräisimme yhteisvastuuta. Eikö se riittäisi? Miksi Paavali kehoittaa antamaan koko elämän? Kysymys on siitä, että haluammeko elää Jumalalle ajatuksissamme, suuntaammeko katseemme uskomme antajaan, ja onko elämämme tähtäin sielun pelastuksessa. Jos ajatuksemme on kunnossa, silloin löytyy tekijät kaikkiin tehtäviin.

Kuusitoista vuotta sitten, minä en ollut uskossa elämäni oli inhimillisesti katsoen lopussa monien sairauksien ja ongelmien vuoksi. Ei ollut mitään sellaista jäljellä, joka olisi ollut elämänturva. Niinpä turvauduin näkymättömään, sellaiseen jonka saattoi kuvitella turvaksi, siitä sen enempää tietämättä. Pyysin Jumalalta neuvoja elämän solmujen avaamiseen ja että kuolemani voisi vielä hieman siirtyä tuonnemmaksi. Se rukous oli sen kertainen järjellinen jumalanpalvelukseni. Rukouksen seurauksena sain uskon, sain tämän elämän jota nyt elän, sain varmuuden siitä että Raamattu on totta. Kaikki se hyvä mitä elämässäni on tapahtunut, on tapahtunut siinä samassa aikataulussa, kun olen sitonut Jumalan työssä käytettävien kenkieni nauhoja.

Hän sanoi heille: ”Näin on kirjoitettu Kristuksen tuli kärsiä kuolema ja kolmantena päivänä nousta kuolleista, ja kaikille kansoille, Jerusalemista alkaen, on hänen nimissään saarnattava parannusta ja syntien anteeksiantamista. Te olette tämän todistajat. Minä lähetän teille sen, minkä Isäni on luvannut. Pysykää tässä kaupungissa, kunnes saatte varustukseksenne voiman korkeudesta. ”Luuk 24:46-49

Jumala on tehnyt meidän eteemme kaiken siis aivan kaiken. Antakaamme siis elämämme pyhäksi ja eläväksi Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Ja palvelkaamme Jumalaa kaikella järjellisella tavalla.

- Pekka Vauromaa -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos siitä, että tulkillemme Eleonoralle löytyi sairaalassa ollessa sopiva lääkehoito
- Kiitos, että olemme saaneet lupauksen vankilavierailujen jatkumisesta
- Pyyntö siitä, että vankilalupien myöntäminen todella toteutuu
- Kiitos kirpputorin vapaaehtoisista työntekijöistä
- Apua kirpputorin työvoimatilanteeseen, ettei harvoja työntekijöitä jouduttaisi rasittamaan liikaa
- Kiitos Murmanskin vankilaluvan järjestymisestä
- Siunausta Murmanskin suuntautuvalle matkalle 18. - 23. elokuuta

Lähde Kirvun narkomaanikeskuksessa

Matkaraportti

Vihdin ryhmä Pietari 11.—13.6.

Matkalla mukana Pekka Vauromaa kuskina, Hannu Ristseppä, Tuula Ronkainen, Veli-Pekka Kauhanen, Kristiina Lim, Raili Ketola ja Slava Kapitonov, joka oli viisuminsa uusimismatkalla.

Traumaattisia kokeneiden lastenkodissa. Edustalla vasemmalla olevat kaksi poikaa olivat lähdössä jatko-opiskeluihin.

Venäjän tulli oli tällä kertaa pitkä kokemus. Ensin olimme autojonossa jo kaukana tullista, sitten lähetettiin kuorman punnitukseen, jossa peräkärryn tavaraa nostettiin vaakaan. Emme ymmärtänet tarkoitusta, koska kukaan ei merkinnyt kiloja ylös. Kun lähes kaikki laukut ja pussit oli vaa´an kautta käyneet, tullimies antoi luvan pistää tavarat takaisin kyytiin. Yhteispainosta ei tietoa.

Selvisimme matkaa jatkamaan – hetkeksi, sillä vastassa oli toinen tullimies, joka käski takaisin punnituspaikalle. Sitten ei tapahtunut mitään, paitsi että meillä oli mielenkiintoisia keskusteluja niin että aika kului kuin siivillä. Puolentoista tunnin kuluttua tullimies antoi tehtävän: Purkakaa kuorma 35 kilon kasoihin! Se kilomäärä saa olla henkilöä kohti vietävää. Jälleen tavara siirtyi vaa'alle ja kilomäärän täytyttyä kasoiksi. Niitä oli jo monta, kun Kristiina venäjänkielentaitoisena meni tullimieheltä kysymään, miksi hän kiusaa näin meitä. Ylikuormaa ei ole eikä mitään laitonta, teemme Jumalan työtä. Siihen hän oli vastannut: ”Menkää sitten Jumalanne kanssa.” Niinpä pakkasimme kuormamme jo kolmanteen kertaan ja nyt oli alkuperäinen luovutusjärjestys täysin sekaisin, mutta kuorman paino ei selvinnyt. Slava ajoi loppumatkan, joku jutteli pitääkseen hänet hereillä, muut saivat torkkua aamuyön tunteina.

Nukkumaan kävimme lauantaina 4.30 ja herätys oli klo 7, matkaan lähtö klo 8. Asunnolle palasimme 20.45 ja sitten oli vielä neuvottelu Andrei Peshkovin kanssa. Sen aikana uunissa lämpenivät maukkaat kiusaukset ja sitten oli päivän aterian vuoro ja päälle sikeät unet. Koko ajan meillä oli ryhmänä iloinen mieli ja virkeä olo, kukaan ei hermostunut missään vaiheessa. Ketju-kolarin aiheuttaneessa hirmuisessa liikenne-ruuhkassakin kuljettajamme maltti säilyi. Todellisesti koimme todeksi ”Niin kuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun voimasikin” 5. Moos. 33:25 (vanha käännös).

Käyntikohteinamme oli ensin **traumaattisia kokeneiden lastenkoti**, jossa lyhyiden puheenvuorojen ja laululeikkien jälkeen luovutimme heille tarkoitetut tuomiset. Kaksi lapsista oli siirtymässä jatko-opiskeluihin, erityisesti heitä kohtasimme, vielä pihassakin.
Lastenkodin pihalla lämminhenkisissä ja iloisissa tunnelmissa.

Toinen kohteemme oli ”**suuriporttinen narkomaanikoti”**, jossa vietimme aikaa heidän kanssaan Jumalan Sanan äärellä. Kaksi heistä rohkaistui kertomaan Jeesuksen tuomasta muutoksesta elämäänsä, koskettavaa kuultavaa!

Sunnuntaina suuntasimme tulkkimme Liisan Lankisen kotikirkkoon **Puskinin seurakuntaan**, jossa osallistuimme kaksikieliseen jumalanpalvelukseen. Liturgiat ja saarnat oli molemmilla kielillä, mutta kirkossa oli niin hyvä olla, ettei pitkästyttänyt pitkän venäläisen saarnankaan aikana.

Puskinin seurakunnan kaunis kirkkosali

Koskettava oli virsi 344 ”Maan ja taivaan Luojan, kiitos soikohon. Kaikkein lahjain suojan, armo suuri on.--- Kiitos Herra taivaan, kun tuot lastes vaivaan lahjas runsahimmat”” Olinhan purkanut viimeiset ruokatarvikeviemiset seurakunnan keittiön pakastimeen niin, että kun viimeisen lihapullapussin tungin sinne, ovi pysyi vielä kiinni.
Olimme saaneet tällä kertaa vietäväksi ruokapakasteita ja pakastimen, joka mahdollisti kuljetuksen. Pakastin olikin odottanut kuukausia kuljetusmahdollisuutta ja ruokalähetys oli kuin suoraan taivaasta pihaamme tullut!

Jumalanpalveluksen jälkeen saimme luovuttaa pastorille kuormamme viimeiset tavarat. Vihdin seurakunnan diakonina pitkään toiminut Raimo Ek oli saanut muuttaa sinne, missä saa uudet valkeat vaatteet eikä maallisia enää tarvita. Niinpä omaiset luovuttivat ne Inkerin seurakuntaan.

Heinäkuun matkalla (jolloin sai viedä 50 kg/henkilö ja tullista oli päässyt läpi ”silmää räpäyttämättä”) oli vastaava vienti Innalan seurakuntaan mieheltä, jolle diakonia oli omalla kylällä läheinen asia.
Näin he kuoltuaankin tukevat Inkerin seurakuntia, jotka voivat myydä lahjoitettua hyvää tavaraa toimintansa tukemiseksi tai jakaa tarvitseville.

- Raili Ketola -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä Pietari 10. - 12.7.

Ennen matkaa oli kerrottu, ettei vankiloihin päästä. Hienoista turhautumista, vaikka kokemus on opettanut, että Herra ei turhaan lähetä.

Ennen matkalle starttaamista ehdimme rukoilla Ketolassa matkan vaiheiden puolesta. Matkalle Suomesta lähtivät Eeva Halme, Tarja Kauppinen, Kaija Andström, Aarne Haikonen, minä ja Slava Kapitonov, joka mielellään tuli auttamaan, mm. ajamaan autoa, joka oli saatu lainaksi. Tullista selvittiin ongelmitta. Matka Pietariin sujui rattoisasti, poikkesimme uimassakin ja **Valkeasaaressa Hiljaa tapaamassa**. Eevan kehitysvammainen kummipoika Andrei poimittiin mukaamme Viipurissa. Hän avustikin pyytämättä mm. tavaroiden kantamisessa.

Valkeasaaren kirkon ”Hiljan kirkon” alttari

Sunnuntaina ryhmämme jakaantui siten, että Kaija Andström ja minä lähdimme tulkki Valentinan kanssa Slava Aleksejevin autolla Popovkan kohteisiin ja toinen puoli ryhmästä lähti Innalan kohteisiin. Sergei Odnorobin kitaroineen otimme kyytiin Popovkan aseman läheisyydestä, missä vaihdoimme muutaman sanan ja annoimme traktaatit paikallisille sunnuntaikaljaansa nauttimassa olevia miehille.

Popovkan narkomaanikoti oli pyytänyt meiltä Jumalan palvelusta ja sellainen siitä tulikin lauluineen, puheineen ja rukouksineen. Sergei johti ylistystä ja narkomaanikodin liki parikymmentä miestä lauloivat sydämestään Jumalalle. Se oli mahtavaa. Luulin, että kaikki kodin ”pojat” olivat jo uskovia (olin kysynyt sitä), mutta sairauden tai muun asian puolesta henkilökohtaista rukousta haluavien joukossa oli yksi, joka halusi ensimmäistä kertaa antaa elämänsä Jeesukselle. No, tämä se vasta mahtavaa oli. Kunnia Jumalalle! Myös meidän puolestamme rukoiltiin ja koimme suurta siunausta tästä vierailusta. Koti jäi rukousaiheeksi.

Popovkan vanhainkodissa ei Pisaran väki ollut aikaisemmin vieraillut. Sairaalaa muistuttavassa kodissa enemmistö näytti olevan naisia, osa liikuntakyvyttömiä. Apunamme oli paikallinen pastori vaimoineen. Käytävällä lauloimme ja kerroimme lyhyesti evankeliumin. Lopuksi jakaannuimme huoneisiin rukoilemaan niiden puolesta, jotka sen sallivat. Monenlainen apu ja rakkauden tuominen tähän vanhusten paikkaan on tarpeen.

”Auto-Slavalla” oli kiire, joten Sergei luotsasi Kaijan ja minut **Vasilinsaaren miestenkotiin**, johon toinen puoli ryhmästämme oli jo ehtinyt tulla. Jo metrossa jaoimme traktaatteja, mutta erityisesti metroaseman edessä hupeni iso kasa ihmisten luettavaksi; useimmat ottivat mielellään. Siunatkoon Jeesus jakamamme siemenen, niin että se tuottaa satoa iankaikkisuuteen asti.

Maanantain tärkein kohde oli **sisäministeriössä eli UINissa** käynti lupien saamiseksi vankilakäynteihin. Lähdimme liikkeelle jo ennen kello kahdeksaa, koska tiesimme maanantain liikenneruuhkat. Pisaralle oli varattu aika klo 10:ksi, mutta sitä ennen piti ehtiä monistaa nippu papereita jossakin ministeriön lähellä. Inhimillisesti katsottuna näytti toivottomalta päästä ruuhkassa eteenpäin. Monet rukoilivat; me autossa olijat: Liisa-tulkki, Tarja, Slava Kapitonov ja minä (Eeva ikävä kyllä jäi asunnolle sairastamaan Afrikasta saamaansa vatsatautia), lauloimme ja ylistimme Jumalaa. Ylistys avaa portit (vrt. Paavali ja Siilas). Kahta minuuttia vaille 10 olimme perillä – siis ajoissa.

Johtaja oli ystävällinen ja neuvoi papereiden kuntoon saattamisessa. Hän piti yhteistyötä Skandinavian maiden kanssa tärkeänä. Uskotaan, että Herra avaa vielä vankiloihin pääsyn evankeliumin viemiseksi. Tälläkin matkalla koimme, että ”Siunattu olet tullessasi ja siunattu olet lähtiessäsi”, 5. Moos. 28: 6.

- Terttu Huttunen Vihdin Tervalammelta -

Matkaraportti

Espoon – Kouvolan ryhmä Kirvu ja Pietari 30.7. – 1.8.

Kirvun kristillinen narkomaanikeskus

Matkalla mukana olivat Tuula Tapanainen, Minna Rautanen, Heli Karjunen, Marianne Jämsä, Timo Granqvist, Pekka Vauromaa.

Ryhmän matkavalmistelut olivat tällä kertaa sikäli hankalat, että vankiloihin pääsy oli epävarmaa ja jouduimme valmistelemaan vaihtoehtokohteina narkomaanikodit ja Valkeasaaren seurakunnan. Nämä myös toteutuivat, sillä lähtöä edeltäneenä päivänä saimme tiedon, että emme pääse vankiloihin.

Totuttuun tapaan matkasimme pikkubussilla, jonka perään oli kytketty perävaunu. Reittimme sen sijaan oli poikkeuksellinen, suunnistimme aamulla Lahden ja Kouvolan kautta **Svetogorskin rajanylityspaikalle**, joka osoittautuikin myönteiseksi kokemukseksi. Saavuttuamme **Kirvun kristilliseen narkomaanikeskukseen**, kuulimme taustaa keskuksen työstä ja periaatteista. Aloitettuamme tilaisuuden venäläiset ystävämme halusivat rukoilla ja ylistää Jumalaa, laulaen ja kätten taputuksin. Ryhmästämme Pekka (siis minä) ja Timo käytimme todistuspuheenvuorot, myös kaksi talon asukasta todisti uskostaan. Edellisen illan ja yön myrskyn vuoksi keskuksessa oli sähköt ja puhelin poikki, tilaisuutemme ei ollut kovin pitkä koska yhtä sun toista välttämätöntä korjailtavaa oli myrskyn jäljiltä.

Osa tuomisistamme (vaatteita, lakanoita ja ruoka-tarvikkeita) jätettiin tänne ja varmasti kaikki olivat tarpeen. Erityisesti minua miellytti pienen ehkä kolmi-vuotiaan pikkutytön kenkä- ja kumisaapastarpeen helpottuminen useiden jalkineparien voimin. Kerä-simme vielä keskuudestamme kolehdin, jonka Tuula ojensi paikan johtajalle. Kiitos Herralle vierailusta ja erityistä siunausta tälle paikalle, joka sijaitsee Kirvun vanhan pappilan paikalla, ja jossa olosuhteet ovat paljolti samat, kuin Suomen aikaisessa Karjalassa.

Lauantaina Pietarissa lähdimme iloisina joukolla parkkialueelle ja otimme perävaunusta tavaroita autoon jaettavaksi päivän kohteisiin. Tavattuamme Auto-Slavan (avusti meitä löytämään narkomaani-keskuksiin) ja Hilman suunnistimme **Popovkan narkomaanikodille,** jonne saavuimme sovittuun aikaan. Paikan johtaja ja hänen vaimonsa toivottivat meidät iloisesti tervetulleiksi. Miehiä oli suhteellisen paljon, koko sali täyttyi kun aloimme pitää tilaisuutta. Tuulan pyynnöstä juonsin tilaisuuden ja pyysin johtajaa aluksi kertomaan paikan syntymästä, koska useimmat ryhmän jäsenet eivät olleet aiemmin siellä vierailleet. Paikan syntyminen on johdatusten ketju, josta Aira Ylänne kirjoittaa aiemman käynnin muistiinpanoista toisaalla tässä lehdessä.

Nyt saimme pitää kodilla tilaisuutta Espoon – Kouvolan ryhmän toimesta, uutena jäsenenä oli mukana Heli Karjunen Lahdesta. Olin odottanut, että voisin kuulla Helin todistuksen ikään kuin oikealla pelikentällä, olinhan kuullut häntä jo Perheniemen evankelistakoulutuksessa, jossa olemme opiskelleet samalla luokalla jo vuoden ajan. Koska ryhmämme naiset olivat jääneet edellisenä päivänä ilman puheen-vuoroa, he saisivat aloittaa. Heli aloitti todistus-puheenvuorolla, joka kohotti tilaisuuden tunnelman kokonaan omaan luokkaansa. Kaikki saimme aikaa puhua ja tilaisuus oli tosi onnistunut, koska vielä kolme asukastakin käytti puheenvuoron. Näissä todistuksis-sa, jotka tässä tilaisuudessa saimme kuulla, ei jäänyt epäselväksi Jumalan valtasuuruus, se miten Hän auttaa meitä kunhan vain otamme avun vastaan.

Lopuksi joimme teetä. Toimme tuliaisina astioita, toimistotuolin, vuodevaatteita ja ruokatarvikkeita. Kaikki apu on täällä tervetullutta, sillä kodin laajennustyöt ovat menossa.

Ajoimme Slavan perässä **”suuriporttiselle” narkomaanikodille**, jossa tunnelma oli tällä kertaa hieman vaimea, pari naista naureskeli ikäänkuin pilkallisesti. Joukossa oli myös tuttuja kasvoja, joita entuudestaan tiesimme uskoviksi. Vasta seuraavana päivänä oivalsin tilaisuuden suuren merkityksen: Saimme olla tukena näille uskoville tilanteessa, jossa kodin sisäinen henki ei ehkä ollut paras mahdollinen.

Kirvun narkomaanikeskuksen siistissä navetassa oli monenmoisia eläimiä. Tässä muhkea pässi.

Sunnuntaina oli ohjelmassa vierailu **Hilja Mutkarin luona Valkeasaaressa**. Olimme kuulleet, että pääsemme jumalanpalvelukseen Hiljan pihassa olevaan pieneen kirkkoon, joka on Terijoen seurakunnan sivukappeli. Pappi oli kuitenkin soittanut ja kertonut, että hänelle tuli kaupungin taholta tehtäviä, joten jumalanpalvelus jäi tällä kertaa pitämättä. Omatekoinen hartaushetki kuitenkin järjestyi ja se oli tärkeä sekä Hiljalle, hänen vierailleen että ryhmällemme. Hilja keitti meille kahvia, lisäksi oli mehukeittoa ja leivonnaisia. Hän oli kiitollinen tuoduista vaatetavaroista ja sanoi että hänelle saa tuoda, kaikenlaista tavaraa. Hilja tekee monipuolista diakoniatyötä alueellaan.

Siunauksellista elokuuta

- Pekka Vauromaa -

Narkomaanikoti Popovkassa

Ensikäynti Pietarin ulkopuolella olevaan **Popovkan narkomaanikotiin** oli tosi puhutteleva. Talo oli iso, kaksikerroksinen ja siinä oli peltiseinät. Isäntä Leonid kertoi talon olevan hänen omansa. Tultaessa sisälle hän näytti alkuperäisen ”pikkutalon”, joka oli tämän talon sisällä. Siitä käsin he olivat poikien kanssa koko ajan rakentaneet lisää. Kerrossängyt ja muut tarvittavat he tekivät itse. Lahjoitusavustusten turvin suurelta osin kaikki saatiin aikaan.
Kaksi poikaa paistoi lettuja, kun menimme keittiön kautta tupaan. Sinne oli katettu pitkän pöydän mitalla mukeja ja iso määrä lettuja lautasella. Isäntä siunasi ruuan ja yhteisen hetkemme.

Narkomaanikodin isäntä Leonid ja kodin perustamisen tukemisessa mukana ollut pisaralainen Slava Aleksejev ”Auto-Slava”

Kahvia juodessa kuulimme kodin syntyhistorian. Leonid kertoi olleensa 40-vuotiaaksi saakka rankka aineiden käyttäjä. Hän oli yrittänyt tosissaan päästä raittiiksi, mutta tilanne meni kamalammaksi ja hän oli aivan ihmisraunio, elämä oli pelkkää pimeyttä.

Mies päätti tehdä itsemurhan. Hän meni mökkiin, josta häntä ei osattaisi kaivata, otti yliannostuksen vahvaa huumetta ja viinaa. Pettymyksekseen hän heräsi kolmen päivän tajuttomuuden jälkeen. Mielessään hankkia vielä isompi annos tuota vahvaa huumetta, hän meni kysymään töitä eräältä kaverilta.

Tämä kaveri pyysi häntä lähtemään narkomaanikotiin, vieroitushoitoon huumeista. Tullessaan sinne hän kertoi ajatelleensa, että ei ole hääviä näilläkään. Nokinen mökki keskellä ei mitään. Nähdessään asukkaiden iloiset kasvot hän kysyi, ”Mitä aineita teille syötetään?” ”Ei mitään” pojat vastasivat, ”meillä on Jeesus”. ”Sekopäitä”, Leonid sanoi ajatelleensa. Asukkaat lupasivat rukoilla,ettei hänelle tulisi vieroitusoireita ja että hän vapautuisi aineista. Leonid ajatteli, ettei kai siitä haittaakaan ole, vaikkei uskonut pätkääkään.

Oikeastaan hänen teki mieli lähteä saman tien, mutta lykkäsi lähtöä, koska oli pakkanen, ja talossa oli lämmin uuni. ”Lähden heti kun vieroitusoireet alkavat”, hän tuumi. Pojat jatkoivat päivästä toiseen rukousta kätten päällepanemisen myötä. Oireita ei tullut. Hän ihmetteli kuinka maailma näyttäytyi valoisana olon vain helpottuessa. Hän oli tullut uskoon.

Tämän kaiken seurauksena on tämä uusi koti, jonka hän perusti toisille narkomaaneille. Hänen kasvonsa olivat tyynet ja iloiset. Kun kysyimme millaisia kuriongelmia on, hän sanoi, ettei ole muuta kuria kuin olla raitis. Ja ovi on avoin ulos, jos ei voi tai halua raitistua.

Minusta tuntui kuin rukous oli kaikki kaikessa heille, ja näin varmaan yhteys heillä Jeesukseen ja toisiinsa säilyy.

- Aira Ylänne -

Metallikuorinen talo kätkee sisälleen entisen puutalon. Remontti jatkuu asukkaiden voimin.

Traumaattisia kokeneiden lastenkodin pihalla lämminhenkisissä ja iloisissa tunnelmissa

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Lapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu** 10 e/vuosi 529700-20093267
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 1.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi